

Arrest

nr. 209 136 van 10 september 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. DHONDT
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 4 juli 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 mei 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 maart 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 april 2018.

Gezien het proces-verbaal van de openbare terechtzitting van 25 april 2018 waaruit blijkt dat de partijen bijkomende informatie in toepassing van artikel 39/76, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad dienen over te maken.

Gezien het schriftelijk verslag van de verwerende partij van 7 mei 2018.

Gezien de replieknota van de verzoekende partij van 18 mei 2018.

Gelet op de beschikking van 24 mei 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 juni 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. DHONDT en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen België binnengekomen op 16 december 2015 en heeft zich vluchteling verklaard op diezelfde dag.

1.2. Op 31 mei 2017 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd diezelfde dag aangetekend naar verzoeker verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Pashtun origine te zijn. U behoort tot de soenitische school binnen de Islam. U bent geboren op 31 december 1999 in het dorp Naghrak, gelegen in Surkrood district in de provincie Nangarhar. U woonde daar van uw geboorte tot aan uw vertrek uit Afghanistan. Uw vader was het hoofd van de landbouwers in uw dorp en werkte hiervoor samen met de overheid en buitenlandse organisaties. Uw oom langs vaders zijde, M. O., waar jullie met samen woonden, was malek van het dorp. In de periode voor uw vertrek uit Afghanistan kreeg uw familie een dreigbrief van de Taliban met de boodschap dat jullie met hen moesten samen werken. Uw familie weigerde dit echter. Daarna kreeg uw oom M. O. telefonische bedreigingen van de Taliban. Later werd uw huis aangevallen door leden van de Taliban. Uw familie vocht terug samen met uw burens, waardoor de Taliban moest vluchten. Er werd beslist dat het beter was dat u het land zou verlaten. U verliet Afghanistan ongeveer 2,5 maanden voor uw aankomst in België. Toen u onderweg was naar Europa kreeg u te horen van uw familie dat er een tweede dreigbrief was gekomen. Later werd ook uw oom M. I., die hoofd was van het Criminal Investigation Department, aangevallen toen hij op weg was naar huis komende van zijn werk. Op 16 december 2015 kwam u aan in België, waar u dezelfde dag nog asiel aanvraagde. Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u volgende documenten voor: uw taskara, kopieën van de taskara van uw vader en uw twee broers, acht attesten van opleidingen gevolgd door uw vader, twee dreigbrieven van de Taliban, twee brieven van uw familie aan de Afghaanse autoriteiten en een aanvraag van uw familie voor een wapenvergunning.

Op het eind van het tweede gehoor verwees uw advocaat bijkomend naar de UNHCR Guidelines inzake verwestering en een rapport over terugkeerders.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u ingeroepen elementen dient te worden besloten dat u er niet in slaagt elementen aan te dragen die het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) ervan overtuigen dat u uw land heeft verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève. U maakt evenmin een reëel risico op ernstige schade zoals voorzien in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen omtrent het profiel van uw vader als hoofd van de landbouwers van uw dorp en het profiel van uw oom M. O. als malek van het dorp niet kunnen overtuigen. Zo verklaart u dat uw vader werkte voor de overheid, maar kan u niet aangeven voor welke overheidsinstelling. Daarnaast beweert u dat uw vader zou gewerkt hebben voor bepaalde buitenlandse organisaties. Wanneer u wordt gevraagd naar de namen van die organisaties, moet u echter het antwoord schuldig blijven. Wanneer u wordt gevraagd hoe het komt dat u die namen niet kent, antwoordt u vaagweg dat u niet met uw vader werkte. U beweert dat er Amerikanen bij uw vader zouden gekomen zijn. Wanneer u echter wordt gevraagd wanneer de Amerikanen de eerste keer bij uw vader kwamen, antwoordt u dat u het niet weet. Wanneer u wordt gevraagd sinds wanneer uw vader hoofd was van de landbouwers, antwoordt u vaagweg dat het sinds een lange tijd was, maar dat u geen complete informatie hebt. Wanneer u wordt gevraagd hoe uw vader die functie als hoofd van de landbouwers heeft gekregen in Naghrak, moet u eveneens het antwoord schuldig blijven. U kan enkel vaagweg herhalen dat hij landbouwer was en samen werkte met de overheid. U beweert er niet veel over te weten omdat uw vader ouder is dan u. Daarnaast kan u wel zeggen dat uw vader andere landbouwers zou geleerd hebben welke zaden beter zijn. Wanneer u echter wordt gevraagd welke zaden beter zijn dan anderen moet u het antwoord terug schuldig blijven. U beweert eerst dat uw vader daar niet zou over hebben gesproken en stelt u dat u niet geïnteresseerd was in landbouw. U beweert daarna dat uw vader er wel over sprak, maar dat u nooit luisterde. Wanneer u wordt gevraagd of uw vader er dus wel over sprak thuis, herhaalt u dat u er niet naar luisterde omdat u niet geïnteresseerd was. U voegt toe dat uw twee jongere broers en moeder wel altijd luisterden.

Wanneer u wordt gevraagd wat uw vader nog moest doen in het kader van zijn functie naast andere landbouwers opleiding geven, antwoordt u dat hij niets speciaal deed. U kan ook geen projecten noemen waar uw vader zou aan gewerkt hebben. Verder kan u geen namen van mensen noemen waar uw vader als hoofd van de landbouwers contact met zou gehad hebben. U verklaart vaagweg dat u de namen van de landbouwers niet kende. U kent ook geen namen van mensen waarmee uw vader binnen de overheid contact zou gehad hebben. Wanneer u wordt gevraagd wat uw vader u nog vertelde over zijn werk, herhaalt u niet te weten hoe hij de job kreeg, maar dat hij in het begin werkte voor de overheid. U voegt toe dat u alle documenten hebt neergelegd, maar dat u er niet veel informatie over hebt. Wanneer u wordt uitgenodigd iets te vertellen over de functie van uw vader wat u tot dan toe nog niet had verteld, antwoordt u dat u er niet veel informatie over hebt (CGVS 1, p.19-24). Gezien het werk van uw vader mede aan de oorzaak ligt van uw vlucht uit Afghanistan kan verwacht worden dat u hier, ondanks u jeugdige leeftijd, meer over zou kunnen vertellen.

Uw verklaringen in verband met het profiel van uw oom M. O. als malek van uw dorp kunnen evenmin overtuigen. Zo weet u niet sinds wanneer hij een malek zou zijn (CGVS 1, p.30). U weet ook niet te zeggen hoe uw oom malek van het dorp is kunnen worden. U beweert vaagweg dat u niet oud genoeg bent om dat te weten. U kan zeggen dat uw oom als malek moest tussenbeide komen in lokale conflicten. U kan daar ook één voorbeeld van geven. Wanneer u echter wordt gevraagd wanneer dit door u beschreven conflict zou voorgevallen zijn kan u enkel zeggen dat het lang geleden was. Wanneer u wordt gevraagd hoe uw oom in dat conflict zou bemiddeld hebben, antwoordt u vaagweg dat u niet weet hoe ze het probleem oplossen aangezien u die vergadering niet mocht bijwonen. Wanneer u wordt gevraagd of uw oom of vader u daar nooit over vertelden, verklaart u plots dat er betaald werd in het conflict. Wanneer u wordt gevraagd wie aan wie betaalde en hoeveel, moet u terug het antwoord schuldig blijven. Wanneer u wordt gevraagd of u andere problemen herinnert waarbij uw oom bemiddelde kan u enkel nog vaagweg toevoegen dat er in het dorp veel kleinere problemen voorkomen. Wanneer u wordt gevraagd hoe het is om een oom te hebben die malek is van het dorp, antwoordt u vaagweg dat het leven hetzelfde is als bij andere mensen. Tijdens het eerste interview verklaarde u daarnaast dat uw oom bodyguards heeft die hem beschermen. Wanneer u tijdens het tweede interview wordt gevraagd wat de namen zijn van deze bodyguards moet u het antwoord schuldig blijven. U beweert vaagweg dat die zaken u niet konden schelen in Afghanistan. Nochtans verklaart u zelf dat uw oom M. O. bij u inwoonde (CGVS 2, p.7-10). Aangezien uw oom bij u inwoonde, zou er logischerwijze mogen verwacht worden dat u meer zou kunnen vertellen over zijn activiteiten als malek van het dorp.

Ook uw verklaringen in verband met het profiel van uw oom M. I. kunnen niet overtuigen. Over deze oom stelt u dat hij commandant en hoofd van het 'Criminal Investigation Department' was. Wanneer u wordt gevraagd sinds wanneer hij deze functie uitoefende antwoordt u vaagweg dat het sinds een lange tijd was en dat u niets kan zeggen. Wanneer u wordt gevraagd wat hij specifiek op zijn werk doet, moet u het antwoord schuldig blijven (CGVS 2, p.10-12). Bovendien zijn uw verklaringen over waar hij deze job uitvoerde inconsistent. Zo verklaart u tijdens uw eerste gehoor op het CGVS dat hij deze job uitvoerde in Pachir Agam (CGVS 1, p.36). Tijdens uw tweede interview op de DVZ verklaart u dat hij deze job uitvoerde op verschillende plaatsen, waaronder Shinwar. Wanneer u wordt gevraagd op welke andere plaatsen hij de job uitvoerde, moet u het antwoord schuldig blijven (CGVS 2, p.12).

Ten tweede dient te worden opgemerkt dat u tegenstrijdige verklaringen aflegt in verband met de chronologie van de gebeurtenissen in uw asielrelaas. Zo verklaart u tijdens uw eerste gehoor op het CGVS dat u eerst thuis werd aangevallen door de Taliban en dat u daarna twee dreigbrieven kreeg (CGVS 1, p.34; CGVS 1, p.39-40). Tijdens uw tweede gehoor op het CGVS verklaart u dan plots dat u eerst een dreigbrief kreeg. U beweert dat uw huis daarna werd aangevallen waarna vervolgens een tweede dreigbrief kwam. U werd dan ook met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd. Als reactie herhaalt u de verklaringen die u aflegt tijdens uw tweede gehoor (CGVS 2, p.17). Bovendien legt u tegenstrijdige verklaringen af over wanneer uw oom I. zou zijn aangevallen. Daarover verklaart u tijdens het eerste gehoor op het Commissariaat-generaal dat uw oom I. werd aangevallen voor de aanval op het huis van uw familie (CGVS 1, p.39-40). Tijdens uw tweede gehoor op het CGVS verklaart u dan plots dat uw oom I. pas werd aangevallen nadat uw huis was aangevallen en jullie beide dreigbrieven hadden ontvangen. Hiermee geconfronteerd beweert u vaagweg dat u het zich niet herinnert of u zoiets hebt gezegd en herhaalt u de verklaringen die u aflegde tijdens uw tweede gehoor op het CGVS (CGVS 2, p.20). Daarnaast legt u tegenstrijdige verklaringen af over hoe lang voor uw vertrek uit Afghanistan uw huis werd aangevallen door de Taliban. Zo verklaart u op de DVZ dat uw huis ongeveer één maand voor uw vertrek werd aangevallen door de Taliban (DVZ Vragenlijst, vraag 5).

Op het CGVS verklaart u dan plots dat de Taliban uw huis enkele dagen voor uw vertrek uit Afghanistan aanviel (CGVS 1, p.41). U werd op het CGVS geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid. Eerst beweert u als reactie daarop dat u een fout maakte tijdens het eerste interview. U herhaalt daarnaast nog eens de verklaringen die u geeft hierover op het CGVS (CGVS, p.41).

Ten derde stroken uw verklaringen niet met de inhoud van de door u voorgelegde documenten.

Zo staat in de brief die uw oom M. O. naar de Afghaanse veiligheidsdiensten stuurde dat zowel hij als zijn zoon Y. vroeger telefonisch werden bedreigd door de Taliban. Wanneer u wordt gevraagd of er iemand anders in uw familie, naast uw vader, Y. heet antwoordt u 'neen'. Wanneer u wordt gevraagd of uw vader ooit telefonische bedreigingen kreeg antwoordt u eveneens ontkennend. U werd er daarna op het CGVS mee geconfronteerd dat er in de brief van uw oom O. staat dat hij en zijn zoon Y. vroeger telefonisch bedreigd werden door de Taliban. U werd er ten eerste op gewezen dat het bevreemdend is dat er naar uw vader Y. wordt verwezen als zijn zoon, aangezien uw vader en oom O. broers zijn van elkaar. Ten tweede werd u erop gewezen dat er in de brief staat dat uw vader Y. telefonisch bedreigd werd. Als reactie kan u enkel herhalen dat niemand uw vader bedreigde en dat ze enkel uw oom bedreigden. Wanneer u een tweede keer wordt gewezen op het feit dat dit anders in de brief staat, antwoordt u dat u het niet weet en verklaart u vaagweg niet opgeleid genoeg te zijn om dat te weten (CGVS 2, p.6-7). Daarnaast verklaart u op het CGVS dat er in de tweede dreigbrief staat dat de Taliban uw hele familie zou willen elimineren (CGVS 2, p.15). Er staat echter niets dergelijks in die brief. Het is verder bevreemdend dat u niet weet of u persoonlijk vermeldt wordt in de eerste dreigbrief of niet. Logischerwijze zou mogen verwacht worden dat u toch zou op de hoogte zijn van dergelijke belangrijke elementen (CGVS 2, p.15). Het is ook bevreemdend dat u op de DVZ niet kon zeggen wat er in de dreigbrief van de Taliban stond (DVZ Vragenlijst, vraag 5) en op het CGVS plots wel. Wanneer u hiermee wordt geconfronteerd suggereert u dat de vertaler daar misschien een fout maakte. Dit blijft echter bevreemdend (CGVS 2, p.19-20).

Ten vierde dient nog gewezen te worden op enkele onwaarschijnlijkheden die de geloofwaardigheid van uw relaas verder ondermijnen. Zo is het bevreemdend dat u beweert dat uw familie de eerste dreigbrief van de Taliban niet serieus nam. U kan hier ook geen aannemelijke uitleg voor geven. Wanneer u wordt geconfronteerd met het feit dat het bevreemdend is dat uw familie de bedreigingen niet serieus nam, antwoordt u vaagweg dat ze misschien dachten dat het iets anders was. U stelt dat uw vader de brief luidop voorlas, maar dat hij deze niet serieus nam (CGVS 1, p.35). Wanneer u tijdens het tweede gehoor nogmaals met deze tegenstrijdigheid wordt geconfronteerd beweert u niet te weten waarom uw familie de brief niet serieus nam en voegt u toe dat u de brief niet zelf kon lezen (CGVS 2, p.13). Verder is het opmerkelijk dat u niet kan zeggen waar uw oom I. zou zijn aangevallen door de Taliban. Wanneer u wordt gevraagd waarom u dit niet weet antwoordt u vaagweg dat u niet bij uw oom was op dat moment (CGVS 2, p.18). Het is echter bevreemdend dat u dat niet zou gehoord hebben van uw familie of dat u daar niet op een andere manier van op de hoogte zou gekomen zijn. Daarenboven is het bevreemdend dat u niemand kent die ook zou gerekruteerd worden door de Taliban in uw dorp, zoals u. U beweert dat u niets kan zeggen daarover omdat u zich daar niet van bewust bent (CGVS 2, p.19).

De door u in het kader van uw asielprocedure neergelegde documenten wijzigen voorgaande vaststellingen niet. Er kan immers geen bewijskracht aan worden toegekend

Vooreerst blijkt uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen. Bovendien zitten er belangrijke tegenstrijdigheden tussen de verklaringen die u aflegt op het CGVS en de informatie beschikbaar in de documenten die u voorlegt, zoals hierboven uiteengezet. Daarnaast is uw kennis van de inhoud van de documenten die u voorlegt erg beperkt. Over de dreigbrieven van de Taliban kan u aanvankelijk niets vertellen, aangezien u beweert niet opgeleid te zijn. Wanneer u wordt geconfronteerd met het feit dat u deze brieven logischerwijze aan u zou moeten hebben laten voorlezen kan u zeggen dat het twee dreigbrieven van de Taliban zijn die aankwamen nadat uw huis door hen werd aangevallen. U voegt toe dat u niet opgeleid bent om te lezen. Wanneer wordt aangedrongen dat u iets zou vertellen over de inhoud van deze brieven kan u er kort iets over zeggen. Wat u zegt komt echter niet helemaal overeen met wat in de brief staat.

Zoals ook hierboven uiteengezet beweert u dat de brief zegt dat uw hele familie zal gedood worden, terwijl dit niet in de brief staat. Wanneer u wordt gevraagd te vertellen over de brieven geschreven door uw vader en oom van vaders kant aan de Afghaanse autoriteiten, kan u daar terug weinig over vertellen. U beweert te denken dat het misschien documenten zijn van wanneer uw huis werd aangevallen. Wanneer u wordt gevraagd iets te vertellen over de inhoud van de documenten kan u zeggen dat het een brief is van toen uw oom van vaders kant naar het districtscentrum ging. U werd erop gewezen dat dit inderdaad de brieven zijn van uw vader en oom aan de overheid en gevraagd of u daar iets meer kunt over vertellen. U moet echter het antwoord schuldig blijven. Wanneer u wordt gevraagd iets te vertellen over de certificaten in verband met het werk van uw vader als hoofd van de landbouwers, beweert u eerst dat u het niet weet. U zegt dat het misschien van een organisatie is. Wanneer u wordt gevraagd waarom u niets weet over deze documenten antwoordt u dat u het niet weet en dat u nooit las. U voegt toe dat u enkel weet dat het papieren zijn van organisaties en dat ze over saffraan gaan. Wanneer u wordt gevraagd of uw familie u dan niets vertelde over deze documenten antwoordt u 'neen' en voegt u toe dat u het niet weet. U verklaart dat uw familie enkel zei dat het documenten waren van organisaties, over saffraan en over het feit dat uw oom malek is. (CGVS 1, p. 27-30).

Wat betreft de algemene informatie die door uw raadsman werd geciteerd dient er op gewezen te worden dat deze geen betrekking hebben op uw persoonlijke situatie. In de richtlijnen van het UNHCR (UNHCR eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum seekers from Afghanistan) wordt inderdaad melding gemaakt van een categorie van personen die als verwesterd wordt gepercipieerd en die daardoor het risico loopt om geïsoleerd te worden. U maakte in de loop van uw gehoren echter nooit enige melding van het feit dat u verwesterd zou zijn of u niet meer zou kunnen aanpassen aan de in Afghanistan geldende waarden en normen. Ook zijn er in het administratief dossier geen elementen waaruit bovenstaande zou kunnen blijken. Nergens uit het administratief dossier blijkt dat u zich in dezelfde situatie zou bevinden als in de door uw raadsman geciteerde informatie.

Gelet op het geheel van bovenstaande elementen dient vastgesteld te worden dat uw verklaringen betreffende uw vluchtmotieven ongeloofwaardig zijn zodat u niet in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend,

willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad van 14 december 2016) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart district vormt. Hierbij wordt volledigheidshalve opgemerkt dat uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, Surkh Rod en Chaparhar. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van Jalalabad, maar de facto in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van zelfmoordaanslagen, of aanslagen met berm bommen of magnetische IED's op hun voertuigen. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisereerd worden. Sinds eind 2015 zijn deze complexe aanslagen meer gericht tegen diplomatieke posten en worden zelfmoordaanslagen aangewend tegen de leiders van pro-regeringsmilities. Deze milities zijn in toenemende mate het doelwit van IS in Nangarhar.

Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij zowel militaire als burgerdoelwitten gevisereerd worden, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden bij aanslagen op doelwitten met een hoog profiel. Daarnaast vinden er ook aanslagen plaats, met of zonder aanwijsbaar doelwit, in de nabijheid van duidelijk burgerlijke infrastructuur. Niettegenstaande er sprake is van toename van het aantal burgerslachtoffers bij aanslagen in Jalalabad, blijft uit de beschikbare informatie dat het aantal burgerslachtoffers in de stad laag blijft. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is overigens niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat IS actief is in de provincie Nangarhar, en er de Taliban en ANSF bestrijdt. IS is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer.

De informatie waarop deze beslissing gebaseerd is werd als bijlage aan het administratief dossier toegevoegd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een eerste en enig middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48/4, 48/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, gaat verzoeker op uitgebreide wijze in op het feit dat hem wel de subsidiaire beschermingsstatus dient te worden verleend.

Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem als vluchteling te erkennen, minstens hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in ondergeschikte orde om de beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift volgende stukken: een kaart van de regio Jalalabad (stuk 2), mailverkeer met het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen om duidelijkere kaarten te verkrijgen (stuk 3), verschillende persartikelen omtrent de veiligheidssituatie in Jalalabad en Afghanistan in het algemeen (stukken 4-10), het rapport "Protection of civilians in armed conflict annual report" van UNAMA van 8 februari 2016 (stuk 11), de COI Focus van 14 december 2016 (stuk 12) en "Afghanistan Nangarhar Province. District Atlas" van UNOCHA van april 2014 (stuk 13).

Per drager brengt verweerder op 9 augustus 2017 samen met een nota met opmerkingen de COI Focus *"Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad"* van 9 juni 2017, het rapport *"Afghanistan: The Security situation in Nangarhar province"* van Landinfo van 13 oktober 2016 en OCHA kaart *"Surkh Rod District Reference Map"* (rechtsplegingsdossier, stuk 9).

Per drager brengt verweerder op 11 april 2018 samen met een aanvullende nota de COI Focus *"Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad"* van 20 februari 2018 en EASO, *"Country of Origin Information Report: Afghanistan Security Situation"* december 2017 bij (rechtsplegingsdossier, stuk 13).

Ter terechtzitting d.d. 25 april 2018 legt verzoeker samen met een aanvullende nota volgende nieuwe stukken neer: een vergunning voor het bezit en dragen van wapens op naam van H. S. G. (stuk 1), de identiteitskaart van het dorpshoofd van Naghrak M. G. (stuk 2), een kaart voor M. I. Z. die vaststelt dat hij majoor is en tot de nationale politie van Afghanistan behoort (stuk 3), een wapenvergunning voor M. I. (stuk 4), verscheidene attesten van M. I. (stuk 5), de gezondheidskaart van verzoekers vader (stuk 6), foto's van verzoekers familie (stuk 7), verklaringen van verzoekers oom als malek (stukken 8 en 9), het rapport *"Afghanistan: Situation of young male 'Westernised' returnees to Kabul"* van Asyls van augustus 2017 (stuk 10), het EASO *"Country of Origin Information Report: Afghanistan Security Situation"* december 2017 (stuk 11), attesten over de landbouwopleiding van verzoekers vader (stuk 12), de toelating om wapens te dragen voor H. M. G. (stuk 13), dreigbrieven van de taliban (stukken 14 en 15), aangifte van de vervolgingsfeiten van verzoekers oom (stuk 16), verklaring van verzoekers vader en oom (stuk 17) en de taskara van verzoeker, zijn vader en zijn broers (stuk 18) (rechtsplegingsdossier, stuk 23).

Per drager brengt verweerder op 7 mei 2018 een schriftelijk verslag bij (rechtsplegingsdossier, stuk 15).

Op 18 mei 2018 laat verzoeker een replieknota aan de Raad worden (rechtsplegingsdossier, stuk 18).

Ter terechtzitting d.d. 20 juni 2018 laat verzoeker samen met een aanvullende nota volgende nieuwe stukken aan de Raad worden: zeven documenten opgesteld in het kader van de bemiddelingsfunctie van verzoekers oom als malek (stuk 1), de toelating om een pistool en Kalasjnikov te dragen voor verzoekers oom (stuk 2) en een document in verband met de verkiezing van verzoekers oom als malek (stuk 3) (rechtsplegingsdossier, stuk 24).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

Verzoeker voert aan dat hij de taliban vreest. In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) verzoekers verklaringen omtrent het profiel van zijn vader als hoofd van landbouwers van zijn dorp, het profiel van zijn oom M. O. als malek van het dorp en het profiel van zijn oom M. I. als commandant en hoofd van het *'Criminal Investigation Department'* niet kunnen overtuigen gelet op de vele hiaten in zijn kennis; (ii) verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt in verband met de chronologie van de gebeurtenissen in zijn vluchtrelaas; (iii) verzoekers verklaringen overigens niet stroken met de inhoud van de door hem voorgelegde documenten; (iv) het ongeloofwaardig is dat verzoeker verklaart dat zijn familie de eerste dreigbrief van de taliban niet serieus nam en hiervoor geen aannemelijke uitleg kan geven, het tevens niet aannemelijk is dat hij niet kan zeggen waar zijn oom I. aangevallen zou zijn door de taliban en het allerm minst geloofwaardig is dat verzoeker niemand kent die ook zou worden gerekruteerd door de taliban in zijn dorp en (v) de door verzoeker voorgelegde documenten niet van die aard zijn dat ze de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen, zoals wordt toegelicht.

De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift niet de minste poging onderneemt om de concrete motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door hem uiteengezette relaas, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel geheel in gebreke blijft. Hij komt immers niet verder dan een uiteenzetting over zijn regio van herkomst voor de beoordeling van de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Met betrekking tot de bijkomende stukken die verzoeker ter terechtzitting van 25 april 2018 aan de Raad bezorgde, werpt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht op dat zij betrekking hebben op verzoekers voorgehouden profiel, met name dat hij de zoon is van het hoofd van de landbouwers van zijn dorp, dat zijn oom M. O. de malek van het dorp is en dat zijn oom M. I. commandant en hoofd is van het '*Criminal Investigation Department*'. In dit verband merkt de commissaris-generaal dan ook terecht op dat verzoeker door middel van zijn aanvullende nota alsnog een middel gesteund op artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet lijkt te ontwikkelen. In de mate dat verzoekers nieuwe gegevens in zijn aanvullende nota's (administratief dossier, stukken 23 en 24) en replieknota (administratief dossier, stuk 18) betrekking hebben op voormeld artikel van de Vreemdelingenwet, dienen zij uit de debatten te worden geweerd. Het is de partijen immers verboden om door middel van een aanvullende nota buiten de wettelijk bepaalde beroepstermijn nieuwe middelen, dan wel bijkomende argumenten over de bestreden beslissing over te maken aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Dit vloeit voort uit het schriftelijke karakter van de procedure voor de Raad (zie artikelen 39/69, § 1, tweede lid, 4° en 39/60 van de Vreemdelingenwet) en uit het gegeven dat de uitoefening van de bevoegdheid van de Raad uitsluitend geschiedt op basis van het rechtsplegingsdossier (zie wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. DOC 51K2479/001, 95). Aangezien verzoeker in zijn verzoekschrift als eerste en enig middel de schending inroept van de artikelen 48/4, 48/5 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de beginselen van behoorlijk bestuur en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, worden de gedeelten van de aanvullende nota's en de replieknota die beogen de in de bestreden beslissing vastgestelde ongeloofwaardigheid van het relaas te weerleggen als een aanvulling op het in het verzoekschrift ontwikkelde middel gezien dat evenwel buiten de beroepstermijn werd ingediend.

Gezien het geheel van wat voorafgaat, dient vastgesteld dat verzoeker er geenszins in slaagt de motieven in de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het vluchtrelaas van verzoeker, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker voert in zijn aanvullende nota en replieknota aan dat betrouwbare documenten een omkering van de bewijslast inhouden. Hij vervolgt dat ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in het arrest "*M.A. t. Zwitserland*" oordeelde dat er rekening dient te worden gehouden met de documenten die een verzoeker om internationale bescherming voorlegt en er niet louter op basis van verklaringen mag worden beslist, dat de Staat niet louter op basis van vermeende ongeloofwaardigheid van verklaringen kan beslissen doch specialisten dient aan te wenden om de voorgelegde documenten op authenticiteit te controleren, zelfs mochten het kopieën betreffen.

De Raad wijst erop dat verzoeker er ten onrechte vanuit gaat dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond.

De commissaris-generaal en bijgevolg ook de Raad kunnen evenwel ook aan de aangebrachte stukken bewijswaarde weigeren wanneer deze onvoldoende garanties bieden op het vlak van authenticiteit, wat *in casu* het geval is. Bovendien hebben documenten slechts een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig relaas te herstellen. Gelet op het geheel aan pertinente motieven in de bestreden beslissing, dient vastgesteld dat er *in casu* geen sprake is van geloofwaardige verklaringen. Bovendien bevat het administratief dossier informatie (zie map 'Landeninformatie') waaruit blijkt dat omwille van de hoge graad van corruptie valse, Afghaanse documenten gemakkelijk (al dan niet tegen betaling) verkrijgbaar zijn, hetgeen de bewijswaarde ervan danig relatieveert. Samen met de commissaris-generaal kan voorts worden benadrukt dat het Cedoca-onderzoek verricht wordt door een gespecialiseerd en onpartijdig ambtenaar en het toekomt aan verzoeker om gegronde, objectieve en concrete elementen aan te dragen die deze informatie kunnen weerleggen, *quod non in casu*. Met de argumentatie dat de door verzoeker neergelegde documenten dienen onderzocht te worden op hun authenticiteit, slaagt verzoeker er immers niet in valabele argumenten bij te brengen die de vaststellingen van de bestreden beslissing kunnen ontkrachten. Verzoeker toont aldus niet aan op welke wijze een onderzoek naar de authenticiteit van de door hem voorgelegde documenten een ander licht zouden werpen op de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming.

Aangaande de vergunning voor het bezit van, het dragen van wapens op naam van H. S. G., dorpshoofd van Nagraak en de taskara op naam van verzoekers beweerde oom (stukken 1, 2 en 13, administratief dossier, stuk 23 en stuk 2, administratief dossier, stuk 24), alsook de documenten opgesteld in het kader van de bemiddelingsfunctie en verkiezing van verzoekers beweerde oom als malek (stukken 1 en 3, administratief dossier, stuk 24), verwijst de Raad opnieuw naar het feit dat aan Afghaanse documenten slechts een relatieve bewijswaarde kan worden toegekend. Bijgevolg kan niet zonder meer worden aangenomen dat verzoekers oom M. O. malek was van het dorp. Dit klemmt des te meer nu verzoeker opvallend onwetend was over de activiteiten van zijn oom als malek. Het is nochtans niet onredelijk te verwachten dat verzoeker, die in België internationale bescherming vraagt onder meer omwille van de werkzaamheden van zijn oom als malek, zich terdege over diens werkzaamheden tracht te informeren. Hoewel verzoeker minderjarig was op het ogenblik van zijn verzoek om internationale bescherming, kon immers wel degelijk redelijkerwijze van hem worden verwacht dat hij enkele vragen omtrent de activiteiten van zijn oom – die overigens bij hem inwoonde – kon beantwoorden. Uit de bestreden beslissing blijkt evenwel dat de door verzoeker verstrekte informatie onvoldoende is om te besluiten dat zijn oom M. O. inderdaad de malek van het dorp was. Dezelfde bemerkingen dringen zich op met betrekking tot de documenten aangaande het profiel van verzoekers oom M. I. als commandant en hoofd van het '*Criminal Investigation Department*' (stukken 3-5, administratief dossier, stuk 23).

De gezondheidskaart van verzoekers vader (stuk 6, administratief dossier, stuk 23) heeft geen uitstaans met verzoekers verzoek om internationale bescherming en doet derhalve geen afbreuk aan de motieven van de bestreden beslissing.

Nog daargelaten dat de bij de aanvullende nota gevoegde privéfoto's van verzoekers familie (stuk 7, administratief dossier, stuk 23) fotokopieën zijn, bieden deze alleen al door de mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden geen enkele garantie wat betreft de authenticiteit van wat wordt afgebeeld. Deze foto's bevatten derhalve geen enkele objectieve aanwijzing voor de functies van zijn ooms en vader.

De verklaringen van verzoekers oom M. O. als malek over het feit dat verzoekers andere oom M. I. hoofd is van de anti-misdaadafdeling met de vraag aan de dorpshoofden van Surkhrod om dit te bevestigen en een gelijkaardige verklaring van verzoekers oom M. O. gericht aan het districtshoofd van Surkhrod (stukken 8-9, administratief dossier, stuk 23), hebben geen officieel karakter nu zij uitgaan van een privépersoon en vertonen aldus een gesolliciteerd karakter. Met de commissaris-generaal kan nog worden opgemerkt dat het feit dat deze brieven zouden zijn overgemaakt aan het districtshoofd van Surkhrod, dan wel de raad van dorpshoofden van Surkhrod de inhoud van de verklaringen geen bijkomende bewijswaarde geeft.

Waar verzoeker onder verwijzing naar het rapport van Asylas (stuk 10, administratief dossier, stuk 23) nog aanvoert dat hij een bijzonder risico loopt op ernstige schade omdat hij sinds september-oktober 2015 Afghanistan heeft verlaten en daarna in België heeft verbleven, kan hij niet worden bijgetreden.

Verzoeker verwijst immers naar algemene informatie, terwijl hij de door hem aangevoerde vrees voor vervolging, dan wel reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming *in concreto* aannemelijk dient te maken. Evenmin toont hij aan waarom hij dermate zou zijn verwesterd dat hij zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken. Het betreft immers een blote bewering die op geen enkele wijze *in concreto* wordt uitgewerkt en/of gestaafd.

In zoverre verzoeker in dit verband nog verwijst naar twee arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient te worden onderstreept dat de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgisch recht. Elk verzoek om internationale bescherming dient op individuele basis te worden beoordeeld.

Aangaande de diverse opleidingscertificaten van verzoekers vader als landbouwer (stuk 12, administratief dossier, stuk 23) treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze terecht opmerkt dat deze attesten hoogstens kunnen attesteren dat verzoekers vader diverse landbouwopleidingen heeft gevolgd, doch niet dat hij het hoofd was van de landbouwers in verzoekers dorp en in die hoedanigheid samenwerkte met de Afghaanse overheid enerzijds en buitenlandse organisaties anderzijds.

De registratie van de aangifte van verzoekers ooms (stuk 16, administratief dossier, stuk 23) betreft een eenzijdige registratie van een individuele klacht. De bewijskracht van dit proces-verbaal is dan ook per definitie relatief en beperkt tot de registratie van een klacht, doch biedt geen garanties inzake de inhoud van de vermelde klacht.

De dreigbrieven van de taliban (stukken 14 en 15, administratief dossier, stuk 23), alsook de taskara van verzoeker, zijn vader en zijn broers (stuk 18) bevinden zich reeds in het administratief dossier (zie map 'Documenten').

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet stelt verweerder vooreerst terecht als volgt:

"Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad van 14 december 2016) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart district vormt. Hierbij wordt volledigheidshalve opgemerkt dat uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, Surkh Rod en Chaparhar. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van Jalalabad, maar de facto in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel." Er dient te worden opgemerkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de COI Focus "Afghanistan. Veiligheidssituatie in Jalalabad" van 9 juni 2017 en de COI Focus "Afghanistan. Veiligheidssituatie in Jalalabad" van 20 februari 2018 heeft toegevoegd (rechtsplegingsdossier, stukken 9 en 13), waarin deze informatie genoegzaam wordt bevestigd.

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift aan dat de commissaris-generaal onterecht oordeelde dat Naghrak een buitenwijk vormt van Jalalabad zodanig dat haar veiligheidssituatie overeenkomt met deze van Jalalabad. Hij hekelt daarbij op uitvoerige wijze dat het Commissariaat-generaal heeft nagelaten om landeninformatie, leesbare kaarten (verzoekschrift, stukken 3 en 12) en criteria aan te reiken die toelaten om vast te kunnen stellen dat het dorp Naghrak effectief een buitenwijk uitmaakt van Jalalabad en qua veiligheidssituatie bij de stad Jalalabad moet worden gerekend.

De Raad merkt op dat uit de landeninformatie toegevoegd aan het administratief dossier en bij aanvullende nota's wel degelijk genoegzaam kan worden vastgesteld dat verzoekers dorp van herkomst, Naghrak, district Surk Rhod, provincie Nangarhar effectief tot het grootstedelijk gebied Jalalabad kan worden gerekend en er wat betreft de beoordeling van het risico op lijden van ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet eenzelfde typologie van het geweld in ogenschouw kan worden genomen (zie map 'Landeninformatie', stuk 1, p. 6 (figuur 2), stuk 1, p. 7 (figuur 3), stuk 3: OCHA, "Nangarhar Province, Beshud district, reference map" (met een uitgevergrote kaart van het gebied waar Naghrak gesitueerd is) en rechtsplegingsdossier, stuk 13, waarvan stuk 1, p. 7 (figuur 2) en p. 8 (figuur 3), alsook rechtsplegingsdossier, stuk 9). Dat Naghrak kenmerken van het platteland vertoont zoals zou blijken uit de kaart "regio Jalalabad" (verzoekschrift, stuk 2), het buiten de "veiligheidsgordel" van de stad Jalalabad ligt en men een checkpoint moet passeren als men van Naghrak naar Jalalabad wil gaan, volstaat allerm minst om te ontkennen dat verzoekers dorp tot het grootstedelijk gebied Jalalabad behoort. De Raad treedt de commissaris-generaal voorts bij waar deze dienaangaande pertinent opwerpt: *"Er wordt door verweerder immers nergens geponeerd dat dit gebied strikt afgebakend zou zijn door middel van checkpoints, of dat het voorbijgaan van een checkpoint in Jalalabad zou inhouden dat men de stad verlaat. Zo wordt in de COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad d.d. 9 juni 2017 opgemerkt dat in januari 2017 de politiechef van Nangarhar aankondigde dat er extra checkpoints zouden worden opgericht in Jalalabad om de veiligheid in de stad te verbeteren. Hierbij wordt dan ook bevestigd dat er zich in de stad meerdere checkpoints bevinden."*

Waar verzoeker nog aanvoert dat het Commissariaat-generaal gebrekkig en zelfs frauduleus onderzoek zou hebben gedaan door schriftvervalsing en de bedrieglijke manipulatie van informatiebronnen en verwijst naar de het document 'Afghanistan. Nangarhar Provincie. District atlas' (verzoekschrift, stuk 13), merkt de Raad vooreerst op dat de landeninformatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert afkomstig is van haar studiedienst CEDOCA die op objectieve en neutrale wijze alle landeninformatie verzamelt en analyseert. De informatie in het administratief dossier werd opgesteld door onpartijdige ambtenaren die er geen persoonlijk belang bij hebben onjuiste informatie weer te geven waardoor aldus de nodige garanties inzake objectiviteit zijn geboden. Verzoeker toont geenszins aan dat voormelde informatie in het administratief dossier foutief is of dat deze informatie verkeerd werd geïnterpreteerd, temeer verzoeker nalaat enige andersluidende actuele informatie voor te leggen. Daarenboven werpt het Commissariaat-generaal terecht op als volgt in zijn nota met opmerkingen: *"(...) in casu de OCHA kaarten, beweert verweerder geenszins dat deze kaart (stuk 3 Map Landeninformatie) niet werd aangepast om een compilatie te bekomen van de informatie vervat in de verschillende bronnen toegevoegd aan het administratief dossier. Verweerder ziet dan ook niet in waarom het handmatig inkleuren van deze kaart door het CGVS schriftvervalsing zou inhouden, nu er geenszins wordt beweerd dat deze kaart op deze manier door OCHA werd gepubliceerd of dat deze niet handmatig zou zijn aangepast. Verzoeker weerlegt in zijn betoog echter niet de informatie waarop deze kaart zich baseert, namelijk deze opgenomen in de CO Focus "Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad d.d. 14 december 2016 en COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad d.d. 9 juni 2017".*

In zoverre verzoeker nog aanvoert dat het districtshuis van Sultanpur - het administratief centrum van Surkh Rod - het bevoegde districtshuis blijft en hij voor al zijn administratie naar Sultanpur zal moeten afzakken, komt hij niet verder dan het opwerpen van een blote bewering waarmee hij er niet in slaagt voormelde motieven te weerleggen. Te meer nu hij zelf verklaarde gedurende zijn gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat hij slechts eenmalige en dit "lang geleden" zijn taskara ging afhalen (administratief dossier, stuk 9, p. 26).

Uit de objectieve informatie toegevoegd aan de aanvullende nota (rechtsplegingsdossier, stuk 13) blijkt dat Jalalabad veilig toegankelijk is via de luchthaven van Kabul en de drukke autoweg Kabul - Jalalabad. Op de weg van Kabul naar Jalalabad blijkt het grootste probleem gelegen te zijn in de onveilige verkeerssituatie die zijn oorzaak vindt in roekeloos rijgedrag. Verkeersonveiligheid op zich houdt echter geen enkel verband met de criteria van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus. Niettegenstaande er sprake is van een toename in het aantal gewelddadige incidenten, blijkt uit dezelfde informatie dat het geweld voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij voornamelijk de Afghaanse veiligheidsdiensten gevisieerd worden. Het gegeven dat de weg een doelwit vormt van de opstandelingen belet bovendien niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul. Met het louter bekritisieren en tegenspreken van deze gevolgtrekkingen, slaagt verzoeker er allerm minst in om een ander licht te werpen op voormelde analyse.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "*UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*" van 19 april 2016 in rekening genomen. Het rapport bevestigt nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Deze vaststellingen worden bevestigd door de COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidssituatie in Jalalabad*" van 20 februari 2018 (zie rechtsplegingsdossier, stuk 13). Nergens in deze UNHCR-richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om, voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie, aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie rechtsplegingsdossier, stuk 13) blijkt dat het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan worden toegeschreven aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Voor het uitvoeren van hun aanslagen maken de opstandelingen veelvuldig gebruik van de zogenaamde magnetische IED's (MIED's). Het doelwit van deze IED's zijn bijna zonder uitzondering de wagens van Afghaanse veiligheidsdiensten en hooggeplaatste overheidsmedewerkers. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen zonder uitzondering binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen *high profile*-doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid geviséerd worden.

Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij zowel militaire als burgerdoelwitten geviséerd worden, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden bij aanslagen op doelwitten met een hoog profiel. Daarnaast vinden er ook aanslagen plaats, met of zonder aanwijsbaar doelwit, in de nabijheid van duidelijk burgerlijke infrastructuur. Niettegenstaande er sprake is van toename van het aantal burgerslachtoffers bij aanslagen in Jalalabad, blijkt uit de beschikbare informatie dat het aantal burgerslachtoffers in de stad laag blijft. De impact van de beschreven aanslagen is niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Verder dient erop gewezen dat uit de beschikbare informatie (zie rechtsplegingsdossier, stuk 13) kan worden afgeleid dat de acties van IS in de provincie Nangarhar zijn gericht tegen de taliban en ANSF. Sinds midden mei 2015 braken er verschillende malen hevige en dodelijke gevechten uit tussen strijders van de taliban en IS. Deze gevechten zijn geconcentreerd in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar, die grenzen aan Pakistan.

Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Niettegenstaande er zich in de stad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "*open combat*" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. Gelet op hogervermelde vaststellingen en de beschikbare informatie stelt de Raad vast dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Er is actueel voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

In de mate dat verzoeker nog aanvoert dat de analyse van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich beperkt tot de incidenten die binnen de grenzen van de stad Jalalabad gebeuren, dat er geen onderzoek werd gebeurd naar de eigenlijke veiligheidssituatie in het dorp van verzoeker, de cijfers vermoedelijk onderschat worden door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen schijnbaar over andere cijfers beschikt die echter niet geciteerd mogen worden, dient erop gewezen dat uit de informatie waarop de Raad vermag acht te slaan (meer in het bijzonder "*LandInfo*",

Report Afghanistan: The security situation in Nangarhar province dd. 13 oktober 2016" zie rechtsplegingsdossier, stuk 9 en "EASO COI Report: Afghanistan Security Situation" van december 2017, rechtsplegingsdossier, stuk 13) wat betreft de veiligheidssituatie in het district Surkh Rod evenmin elementen te ontwaren zijn waaruit kan blijken dat zich een andere beoordeling opdringt; integendeel blijkt hieruit tevens dat het geweld dat in de districten Beshud en Surkhrod plaatsvindt, doelgericht van aard is. Het geweld in beide districten is voornamelijk gericht tegen de Afghaanse veiligheidsdiensten, meestal in de vorm van kleinere aanlagen op politieposten en op voertuigen van de veiligheidsdiensten. Daarnaast vonden er in beide districten ook enkele aanslagen plaats op personen die met de overheid worden gelieerd. Hoewel het geweld in de districten Behsud en Surkhrod voornamelijk doelgericht van aard is, vallen hierbij soms burgerslachtoffers.

Waar verzoeker wijst op de aanwezigheid van IS in Jalalabad en Nangarhar in het algemeen, dient te worden opgemerkt dat in de COI Focus *"Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad"* van 20 februari 2018 (rechtsplegingsdossier, stuk 13) wordt verwezen naar IS als actor in het conflict en eveneens de door verzoeker aangevoerde aanval op de staatsomroep in Jalalabad wordt omschreven. Het dient evenwel te worden benadrukt dat de acties van IS zich concentreren in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar en verzoeker geenszins aantoonde dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt omwille van IS in het grootstedelijk gebied Jalalabad.

Voorts beperkt verzoeker zich tot het louter betwisten van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, het verwijzen naar en op algemene wijze bekritiseren van de informatie toegevoegd aan het administratief dossier en de nota met opmerkingen, het citeren uit en verwijzen naar rapporten en persartikels toegevoegd aan het verzoekschrift (stukken 4-11) en de aanvullende nota (stuk 11, administratief dossier, stuk 23) en de stelling dat de veiligheidssituatie in Jalalabad en het district Surkhrod drastisch is verslechterd, toont verzoeker niet aan dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt niet correct, dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. De door verzoeker aangehaalde informatie ligt immers in dezelfde lijn als de informatie waarop voormelde analyse van de veiligheidssituatie van Jalalabad is gesteund.

Waar verzoeker ter terechtzitting en in zijn replieknota nog argumenteert dat er in zijn hoofde sprake is van persoonlijke omstandigheden die tot gevolg hebben dat hij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, benadrukt de Raad vooreerst dat het louter aanhalen van een risico op ernstige schade op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat dit risico reëel is. Dit risico dient immers ook steeds te worden getoetst aan enkele objectieve vaststellingen en een verzoeker om internationale bescherming dient in dit verband het risico concreet aannemelijk te maken. De bewijslast rust hierbij in eerste instantie op de verzoeker om internationale bescherming. Deze regel geldt onverkort voor de verzoeker om internationale bescherming die van mening is dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die de toepassing van de *"sliding scale"*, zoals uitgewerkt in de jurisprudentie van het Hof van Justitie, rechtvaardigen.

Hoewel het Hof van Justitie de aard van de *"persoonlijke omstandigheden"* niet heeft gepreciseerd, kunnen deze omstandigheden niettemin, in het licht van het beginsel van autonomie van begrippen, alsook in het licht van de noodzaak aan een uitlegging die nuttig effect geeft aan de wet, niet van dezelfde aard zijn als de elementen die aan bod komen in het kader van een beoordeling van de vervolgingsvrees in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of het reëel risico in de zin van artikel 48/4, § 2, sub a) en b) van de Vreemdelingenwet. De persoonlijke omstandigheden van de verzoeker in de zin van artikel 48/4, § 2, c) zijn dus omstandigheden die tot gevolg hebben dat hij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld, en dit zelfs wanneer het geweld hem niet meer dan een ander persoon specifiek viseert (HvJ 17 februari 2009 (GK), *"Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie"*, nr. C-465/07, § 28). Dit kan, bijvoorbeeld, het geval zijn wanneer een verhoogde kwetsbaarheid, een verscherpte lokale vatbaarheid of een precaire socio-economische situatie tot gevolg hebben dat een verzoeker een groter risico loopt dan andere burgers op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld.

De vraag die rijst is of de verzoeker *"het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden"* door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Surkhrod, rekening houdend met de mate van dit geweld.

Anders gezegd, hij dient aan te tonen dat de persoonlijke omstandigheden die hij aanwijst van dien aard zijn dat ze tot gevolg hebben dat hij een groter risico loopt dan andere burgers op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld.

De persoonlijke omstandigheden die verzoeker aanhaalt, betreffen het gegeven dat hij een “terugkeerder” is die jarenlang in het Westen heeft verbleven, dat hij de zoon is van het hoofd van de landbouwers in zijn dorp en de neef van de malek van het dorp, dat hij zich doorheen Afghanistan moet verplaatsen van Kabul naar Naghrak, dat hij dichtbij een checkpoint woont en hij familieleden heeft die ook “focuspunten uitmaken voor een aanval”. De Raad brengt evenwel in herinnering dat onder “persoonlijke omstandigheden” enkel die omstandigheden kunnen worden begrepen die tot gevolg hebben dat de verzoeker om internationale bescherming, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld. *In casu* geeft verzoeker, door te wijzen op het profiel van zijn familieleden (waaraan hoe dan ook geen geloof kan worden gehecht zoals blijkt uit het voorgaande), alsook het feit dat hij als verwesterd gepercipieerd zal worden, aan dat hij een groter risico zou lopen op schade ingevolge van doelgericht geweld. Dergelijke redenering strookt niet met de uitlegging die het Hof van Justitie aan artikel 15C van de Kwalificatierichtlijn heeft gegeven en gaat tevens volledig voorbij aan het feit dat dit in wezen elementen betreffen die beoordeeld moeten worden in het licht van artikel 48/3 of 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker kan zich te dezen aldus niet dienstig beroepen op het arrest “*Elgafaji*”, waar het Hof van Justitie oordeelde dat “*hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.*”.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.4. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.5. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien september tweeduizend achttien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

A. VAN ISACKER